

Сѣки единъ селенинъ не е въ сила да си прави кѣщата съ дюлгери. Излѣзълъ, напимѣръ, единъ младоженецъ, отдѣлилъ се отъ бащиния си дворъ, волею или не волею, трѣба му по-прѣди една що годѣ кѣщица да си подигне. Той си има родове, при това и нови съсѣди. Излѣзатъ единъ день родоветѣ му, идѣтъ въ гората съ колята си, насѣкѣтъ, удалятъ и му донесѣтъ по една кола *кересте*. Въ нѣколко празни дни, когато селската работа е слаба, сберѣтъ си млади маже, подъ управлението на единъ селски масторъ що годѣ запознатъ съ дюлгерликъ, трака, хлопа, видишь че за една недѣля му спритѣрхале съ дърве, прѣте, камане, кирпичи, слама, една доста прилична кѣщичка. Остава едно измазване. Да се работи тлака (меджия) въ малки празнични дни, особно за правене кѣща на нѣкой сиромашъ, това е позволено за селенина. Не е грѣхота. Сберѣтъ се съсѣдитѣ му, отъ радостъ че се сдобиле съ новъ съсѣдъ, булки, моми, момци, кой калъ бърка, кой вода носи, кой калъ носи, коя маже, и сичко това придружено съ джумбюши, веселби, смѣхове, ето ти че се измазала кѣщата отъ вѣнъ и вѣтрѣ и станала готова за живѣние. Сѣки разбира, а и самитѣ млади работници знаятъ че това е като назаемъ: утрѣ и тѣ ще се уженятъ, утрѣ и тѣмъ ще трѣба кѣща, и тѣмъ ще стана нужна селска, кумшийска помощъ.

Но тия до тукъ сѣ нѣколко отъ многото едри селски работи, които не могатъ безъ взаимна помощъ, а какви, какви нужди иматъ още селенитѣ за които трѣба да си прибѣгватъ единъ до другъ?! Нищо не е, да трѣгне за въ гората, за една кола сурувички да си донесе, единъ катранникъ да му потрѣба, нѣма да иди чакъ въ града да го купува, но ще се притече до съсѣда си, ще заеме, и ще си свърши работата.

Наистина, нашия селенинъ естествено си е добъръ, миролюбивъ, но тия и такивато други нужди го задължа-